

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO QUE SON LOS ALEMANYS.

Comerciants, ho imitan tot sense solta ni volta.

Polítics, tractan de menjarse 'l mon.

Industrials, envenenan mitja humanitat.

¡UN COP D' ESCOMBRA!

AS noves llistes electorals exposades en los baixos de la Casa Gran, segons parer de personas intel·ligents que las han vistas y examinadas ab alguna detenció, constenheixen l'escàndol dels escàndols.

Se necessita ja no tan sols riures de la professó, sino fins de la Custodia per atrevir-se a confeccionar unas llistes com aquelles tan plagades de defectes, de omissions, d'errors y de deficiencias.

Per convèncer de la monstruositat de semblant pastitxo bastarà un sol dato: en una ciutat com Barcelona, que segons los últims censos s'aproxima a 300,000 habitants, figuren únicament 4,500 noms en las llistes d'electors pera Ajuntaments.

Es a dir: a Barcelona ahont hi ha més de 10,000 fincas urbanas que obran en los llibres de l'Administració económica, sense contar los molts propietaris que residint a Barcelona pagan contribució fora de la ciutat;

A Barcelona, ahont se contan més de 15,000 industrials que pagan matrícula;

A Barcelona, ahont los advocats inscrits en las llistes del col·legi, passen de 700; los metges escedeixen de 1,000; y las personas dotadas de títol acadèmic son en número considerable;

A Barcelona sols figuren 4,500 noms en unas llistes electorals en las quals tenen dret a constarhi tots los contribuyents per industrial o per territorial siga, per la quota que s'vulga, y tolas las capacitats acreditadas per un títol expedit en los centros d'ensenyansa, desde batxiller en amunt.

En las llistes de Madrid hi ha a la ratlla de 30,000 noms y 'ls vehins de aquella capital s'han escandalisat.

¿Qué no farien si en lloch de madrilenys fossen barcelonins?

Però la veritat siga dita. No ha succehit res que no ns ho esperessem.

Quan en lo mes de abril passat se posaren de manifest unas llistes que promogueren un *tolle-tolle* general, y 'l ministre de la Governació, en lloch de castigar durament als amanyadors que las havian confeccionadas, comensant per expulsarlos dels puestos que ocupavan, prengué la resolució de prolongar mitj any més la vida dels Ajuntaments, confiantlos la formació de un nou empadronament y la confecció de llistes noves, ja ho diguerem:

—Los que han fet un cistell, si 'ls donan temps y vimets faran un cove.

Y 'l cove queda fet.

Son las llistes actuals, pitjors encare que las altrás. Llavors van cometre una barrabassada y en lloch de un castich van trobar un premi. Es molt natural que avny comelin una barrabassada major.

Y es també molt natural qu'esperin un major premi. Ara ja no es qüestió de prorrogar mitj any més las sevas funcions; pero lo que no pot fer lo ministre decorosament ho faran ells, mal tingan de ferho sense decoro.

Es cert que la proposició Mellado s'oposa a la reelecció dels que surtin y que portin quatre anys de tiberi municipal.

Però ells no s'apuran per tan poca cosa.

Se'n aniran... o faran veure que se'n van; pero al anarse'n deixaran lo siti a un seu vicari que l'ocupi durant la seva forsa ausencia.

Lo regidor de ofici, 'l que viu mangonejant los assumptos municipals, no s'resigna fàcilment a abandonar la botiga dels tarugos. Al seu puesto hi posa un parent o un amic que 'l representi, reservantse 'l dret de ajudar-lo a administrar l'hisenda municipal, baix condició de sustituirlo, quan després de quatre anys, puga tornar a entrar a la Casa.

Lo gran qué es que 'ls sillons edilicis no perdin ni un moment l'escalfor de la familia.

Avants teniam un sol torn de regidors d'ofici; ara 'n tindrem dos: los que funcionan y 'ls que reposan; los que reposan y 'ls que funcionan.

Y en lloch de curar lo mal, com se creya, no s'haurà fet més que agravarlo considerablement.

Fa poch dias lo ministre de la Governació, que segons sembla té molt bona voluntat, encare que l'acert ab que procedeix no correspon a la bondat dels intents, va donar a llum una circular, com tolas las sevas, plena de amor a la legalitat.

En ella donava molt bons consells als electors. Tot los

que tenen dret electoral poden examinar las llistas y 'l padró y contribuir a esmenar los errors que observin y a subsanar las deficiencias que notin en las llistas.

Però aquestes prevencions aplicables als petits defectes, y als olvits involuntaris, no tenen aplicació possible quan se tracta de una monstruositat tan colosal com la que suposan las llistas de Barcelona. Si tots los electors perjudicats haguessen de acudir a las oficinas de la Casa Gran, la Casa Gran seria massa xica per contenirlos. Alló, més que un acte pacífic, semblaria un moti. Ademés que 'ls quinze dias que la ley senyala, tant pels pobles de cinquanta vehins com per las grans capitals, son un plasso a tolas llums insuficient per efectuar una depuració regular y acertada de las llistas. Ni ab un any n'hi ha prou per desfer certs embulls, quan los que haurien de procedir ab escrupulosa legalitat s'empenyan en embullar la troca.

De manera que 'l bon desitj del ministre de la Governació s'estrella en la mala fé dels regidors de ofici, parapetats darrera de un munt de inmundicia.

La inmundicia de la inmundicia no s'ha de combatre ab circulars, Sr. Capdepon.

Aquesta inmundicia sols se pot treure a cops de escombra.

Nosaltres no direm al poble que s'fassa la justicia per las sevas propies mans.

Nos guardarem molt de aconsellarli que ja que se li nega 'l sufragi del dret, apeli al sufragi de la rebelió.

Han passat los temps de las revolucions virils, en que 'ls conculcadores dels drets, quan s'empenyavan en no sortir per la porta, com era de ley y de justicia, volavan per las finestras.

R-signemnos una vegada més a ser gubernamentals y homes d'ordre.

Però acudim a qui deu y pot ferho, demanantli que pels medis que la ley li otorga, lliuri de una vegada a Barcelona, de la plaga dels regidors de ofici que avuy la insultan y l'avergonyeixen.

Per menos que per aixó va ser destituhida la majoria dels regidors de Madrid.

La introducció fraudulenta de unas quantas latas de petróleo y 'l negoci de las sissas son pecats venials si s'comparan ab la falsificació descarada del cens. Lo dret de una ciutat es més digne de respecte que tots los interessos, tant més quan la falsificació s'electua ab fins que massa s'deixan comprendre, perque haguem de pendrens la molestia de senyalarlos.

Sr. Capdepon, fassi un punt de home.

¡Un cop d'escombra per amor de Déu!

P. K.

SUSCRIPCIÓN-PUIGCERCÓS.

	Suma anterior	26'50 pts.
Anton Ayrés	1'	
Felip Bergalló	0'50	
Maria Eixarch	0'50	
Un de Tarrasa	1'	
La Niní	3'	
J. Paloma, de Sabadell	0'25	
J. J. M.	1'	
M.	5'	
TOTAL	38'75	"

Continúa oberta la suscripció.

ER últim s'ha aclarit lo que van tractar en Romero y en Sagasta, al trobarse a l'estació de San Sebastián.

No va ser res... Tots dos estavan de broma y van bromejar una estoneta.

—¡Sembla mentida qu'estiga tan gras, ab los disgustos que 'ls seus amichs li proporcionan!...—digué en Romero.

—Y a pesar dels que 'm dona vosté—respongué en Sagasta

—Miri, miri si 'n tinc de amichs que m'acompanyan!...—afegí 'l primer.

—¡Aquests amichs son los que l'han de perdre!

Després de aquest diàlech, un periodista va telegrafiar: «Los Sres. Romero Robledo y Sagasta han celebrado una importante conferencia en la estación de San Sebastián.»

¡Qué s'hi ha de fer!

Política d'istiu: tota se'n va en frescura.

Lo general Cassola pot estar satisfet.

Al visitar la ciutat de Cartagena, los jefes y oficials de la guarnició tractavan de obsequiarlo ab una serenata; pero 'l governador de la plassa va negarse a deixarlos cap banda militar.

En vista de tal negativa acuden al Comandant de Marina, y aquest los tragué d'apuros deixantlos la banda del regiment de Marina.

De manera que 'l general Cassola pogué disfrutar de la serenata.

Al anarse'n de Cartagena, los mateixos jefes y oficials en número considerable anaren a despedirlos a l'estació. Y per donar més reals a la festa hi anaren vestits de gala.

¿Qué lá, en tant, lo govern, davant de aquesta especie de boullangerada?

En Sagasta ho ha dit a n' en Romero: lo govern s'engreixa.

Los bisbes no fan més que felicitar a n' en Peral pel seu invent.

Ara suposém que 'l submarí alcansi 'l resultat que 'l seu inventor se proposa, quedant convertit en una arma de guerra poderosa.

¿Qué haurán fet los bisbes, ministros de una religió de pau y de concordia?

Alentar ab la seva influencia religiosa un nou medi destructor de vidas humanas.

Si es aquesta la misió del episcopat, que ho digan, y 'l clero passarà a formar part del exercit ab la clasificació que per categoria li corresponga.

Si 'l só de LA CAMPANA DE GRACIA pogués arribar fins a Sant Petersburg, jo li diria al emperador de Russia:

—D. Alejandro, agafi 'ls trastets y arribis fins a Berlín a tornar la visita al emperador de Alemania. Miri qu'està molt cremat perque no li torna la visita. Miri que ja certs periódichs de influencia suposan que aquesta falta de atenció será causa de que s'descadeni una guerra europea.

¿No es veritat que aixó si no tes plorar faria riure?

Figúrinse que un meu conegut a qui jo he visitat, perque no pot o no vol o perque no li soch simpàtic no m'torna la visita.

Llavors jo m'indigno; y per esbrabarme ¿quina te'n faig? Res agafó uns quants barrils de petróleo y calo foch a tot lo barri.

Diguin, ab franquesa, ab sols manifestar una tal intenció ¿no ni hauria motiu més que suficient per portarme a un manicomi?

¿Quin dia será que 'ls pobles, regintse per si mateixos, prescindixin de semblants etiquetes?

¡Ferse degollar dos pobles, perque 'ls seus soberans tenen un pique!

¿No valdria més que aquestes qüestions las ventilessen ells ab ells, com los particulars, quan acuden al campo del honor?

¿Qué dimontri! De una manera o altre han de guanyar lo sou.

Los alemanys están civilisant al poble de Zanzibar (Africa).

Y per lograrho, seguint lo seu sistema, hi han enviat a un tal doctor Peters, que per lo vist en materia de civilisar es un trunfo.

Com ho demostra 'l fet de haver manat fusellar a quatre indigenas.

Ja ho veuben; aixis los ensenya 'l maneig del arma de foch.

Y si després de haverlos fusellat los hi fa resar unas absollas, los hi ensenjará que darrera de aquesta vida n'hi ha un'altra.

Ensenyansas tolas de gran utilitat pels salvatjes.

¡Oh 'ls alemanys!... Quan se posan a civilisar son terribles!

Llegeixo y 'm quedo ab un pam de boca oberta:

«Circula ab molta insistencia 'l rumor de que s'està practicant en lo Vaticà un minuciós inventari de tots los objectes que conté...»

¡Alto! ¿Es a dir que a més de la marteiga del Papa, al Vaticà hi ha alguns altres objectes de valor?

No ho hauria dit may.

Continuo:

«En lo cas de que 'l Papa abandoni a Roma será entregada una copia de aquest inventari als embaixadors de tolas las potencias, a fi d'exigir responsabilitats al govern italià cas de apoderase de tots o alguns dels indicats objectes.»

Però senyor ¿y sería possible que 'l gober italià logrés apoderarse de una cosa tan sagrada?

Llavors ¿de qué serveixen las milicias celestials, si ni siquiera han de servir per custodiar los tesoros del Papa?

Lo govern italia no té diners per sostenir-lo péu de guerra que li imposa la seva amistat ab Alemania, y pensa contractar un nou empréstit, refiantse principalment de Fransa.

—Heme, tú, m'haurias de fer un regalo.

—¿Qué desitjas?

—Comprarme una pistola.

—¿Per qué la vols?

—Per clavarte un tiro.

No es veritat que 'l govern italià té molta més barra que 'l mateix Romero Robledo?

LO DE OLOT.

Los llanuts de Olot tornaven l'altre diumenge d'una romeria a Sant Antoni de Puigpardivas, y tal vegada 'l mam se 'ls havia enfilat al pis de dalt, lo cort es que al entrar a la vila anaven desfermats, cridant y alborotant, com si un poder misteriós é invisible 'ls trepitjés la cua.

Passava la comitiva per davant de la cerveseria de casa autom abont se trobava tranquil·lament assegut lo Sr. Dèu a qui tant coneixen los carlins per la gran racció de castanyas que vá ferlos menjar durant l'última guerra civil.

Havíen passat unes quantes filas de llanuts al crit de: *Viva la Religió! Viva 'l Papa-Rey!* quan una beata furiosa s'fixa ab lo valent liberal y senyalantlo, crida: *¡Mira 'n Dèu P...!* Ja un'altra s'posala má al nás fentli una mueca de caràter catòlic y algunas altras comensan a vomitar ab erans brava tas de all y oli una ratxada de insults: *¡Impi! ¡Nerón! ¡A eol! li deyan aquelles furiosas.*

En la mas-a dominavan los crits de: *¡Morin los liberals! ¡Viva la inquisició!* quan un gulfardéu vestit de capellá, que duya penjat al coll un Sant Cristó de mitja arroba, acostanse a n'en Dèu com si volgués menjar-se 'l, se posá a cridar ab véu d'ayguardent: *¡Viva la Religió! ¡Viva 'l Papa-Rey!*

En Dèu, perduda ja la calma, exclamá: *—Ja n'hi ha prou! ¡Viva Garibaldi!*

Los llanuts, sense saber lo que 's deyan, reponen ab un fort *¡Viva!* Alguns notan la planxa. —No... no... *¡Mori! ¡Viva! ¡Viva! ¡Mori!* Alló semblava un mercat de Calaf.

Alguns trac'avan de passar á vias de fet contra 'l simpàtic Joan Dèu, y tots los forasters que allí 's trobavan lo rodejaren, disposats á defensarlo contra l'embestida de aquells salvatjes.

Y saben lo piropo que dir gían als forasters que al istiu portan la riquesa á Olot: *Sou uns francmasóns que veniu á desmoralisar lo país*

Ja un foraster havia alsat lo basló per castigar á aquelles ratas de sacristia quan la manifestació carcunda s'aná: allunyant rumorosa y descompassada.

Vingué la nit. En Joan Dèu, que havia assistit á la funció del teatro, se retirava tranquil á casa seva, quan al ficar la clau al pany de la porta, mentres estava girat d'esquena sonaren tres tiros desde una cantonada próxima. Las tres balas se clavaren sobre la porta y tres catòlichs fugiren més que depressa amparats per la fosca de la nit. Afortunadament lo Sr. Dèu sortí completament ilés de aquella agressió criminal y traïdora.

Los liberals de Olot han obsequiat al Sr. Dèu ab una serenata, mentres los tribunals de justicia aclareixen un fet digne sols de salvatjes y de llanuts.

Y aquí tenen plenament justificadas las disposicions de las autoritats quan prohibeixen aquestas *juergas místicas escandalosas* conegudas ab lo nom de pelegrinacions.

P DEL O.

LA VIDA DEL MINISTRE.

Ni que risquin ni que rasquin, es vritat lo que jo dich: com l'ofici de ministre, no n'hi ha cap de tan bonich.

Es ben cert que 'l poger serho causa un tráfich molt pesat, pero en cambi, quan s'hi arriba jno n'es poch de descansat!

Bona paga, casa y cotxe, porta oberta á tot arreu, distincions, creus, cintas, bandes, criats dócils y á poch preu.

Diversions á totes horas, concert aquí, festa allá, un hanquete quan arriba, un hanquete quan se'n va.

¡Qué treballin los que vulgan per guanyá un raquitich sou! Lo qui pesca una cartera, casi casi ja 'n té prou.

Que 'l que arriba á ser ministre en aquest ditxós país, per mal que vajan las cosas, viu tranquil, gras y felis.

Quan las Cortes están obertas, la seva única missió es tapá ab talent ó astucia la boca á la oposició.

Si un diputat se desmanda y 'l molesta violentment, ell fa 'n discurs d'aquells serios y 'l desarma fàcilment.

Si son molts los que l'atacan, procura ab bonas rahóns aplacar las sevas iras.

fent honestas transaccions.

Si la cosa 's tira á malas, com los vots manan allí y ell té inmensa majoria, se vota y tothom diu sí.

Digui 'l que digui té aplausos, fassi 'l que fassi ho fá bé, la majoria l'apoya, la majoria l'sosté.

Que 'l que arriba á ser ministre en aquest ditxós país,

per tarambana que sigui viu tranquil, gras y felis.

Al istiu, quan penjan l'hábit los cossos legisladors, lo minis-re agafa 'ls trastos, pren lo tren y jabur, senyors!

Vora la costa cantábrica respira 'ls aires del mar, banyantse, prenent la fresca y mirant com tiran l'art.

Té una caterva que 'l volta, y celebra lo qu'ell diu, y s'asseu quan ell s'assenta y 's posa á riure si ell riu.

Quan hi va algún periodista, l'home 'l rebalegrement y li diu tot lo que pensa del porvenir y 'l present.

Si 'l tulano ho posa al diari.

L'home ab tota serietat desmenteix al periodista y diu que alló no es vritat. Que 'l que arriba á ser ministre en aquest ditxós país, mal se desdiguí á cada hora, viu tranquil, gras y felis.

Si 'ls pobles ab rahó 's queixan, ell que la rahó coneix, los promet qualsevol cosa... pero luego no ho cumplex.

Si 's busca fè economías, per probar qu'ell també 's mou, treu lo pá á quatre infelissos, sense tocar-se 'l seu sou.

La qüestió es no molestarse, riures de tots los demés, aguantarse al candelero y cobrá als últims del mes.

Vé un día en que va de nassos als cops de la oposició, y l'obligan á apartarse del dipósit del turró.

L'home per xó no s'apura, ni tem miseria ni mals, perque sab que de tots modos cobra al any trenta mil rals.

Que 'l que arriba á ser ministre en aquest ditxós país, fins quan ja deixa de serho viu tranquil, gras y felis.

C. GUMÀ.

FORMALMENT.

o tinch per costum donar consells á ningú. Si no me 'ls demanan no 'ls dono perque no me 'ls demanan, y si realment me 'ls sollicitan, no 'ls dono tampoch perque sé que no 'ls han de seguir.

Però avuy vaig á infringir aquesta costum: vull donar un consell, nada menos que al senyor don Francisco de Paula.

Va de serio, tan de serio com puga maginar-se.

¡Voferse popular en un moment y reconquistar, si no totes, gran part de las simpatias que ha perdut?

Pues escolti: es una cosa ben senzilla.

Lo poble de Puigcerdós está com qui diu desapareixent del mapa. 'ls seus vehins no poden confiar en res més que en la caritat: tots ells son pobres.

Vosté es rich. Barcelona ha obert una suscripció pera ferli á vosté un regalo d'honor y aquesta suscripció alcança ja á quaranta ó cinquanta mil pessetas.

De honors y de regalo: vosté ja 'n té prou. En cambi Puigcerdós no té un céntim.

Fassi un acte de desprendiment; realisi alló que 's diu un rasgo.

Cedeixi á favor de Puigcerdós lo producto de suscripció que s'ha obert en obsequi de vosté.

No se 'n aixugarian pocas de llágrimas ab las quaranta ó cinquanta mil pessetas recullidas!

¡Qué millor honor pera vosté que la corona de benediccions que 'ls vehins de Puigcerdós li enviarian?

La posteritat podria dir:

—Fou un alcalde que si va perdre un poble ab los seus despilfarros, ne va salvar un altre ab lo seu desprendiment.

Medítih y veji si li convé.

La idea val un Perú, pero jo li dono de franch.

A. MARCH.

os comerciants de Madrid estan indignats contra la companyia de ferrocarrils del Nort, á consecuencia del incendi que ha destruhit una gran quantitat de mercancías depositadas en aquella estació.

Los comerciants tenen rahó que 'ls sobra.

Pero las companyias de ferrocarrils tenen quartos que 'ls sobran.

Y es de advertir una cosa.

Los quartos sobrers de las companyias no serveixen may per pagar indemnizacions.

Y serveixen sempre per pagar sous de consellers als homes politichs de influencia.

¡Es tan forta la locomotora!

Pósin sobre 'ls rails la vara de la justicia y la locomotora al passar la triturará en mil trossos.

Y per major escándol la locomotora passará xiulant. Qui tingui camas que li corri al darrera.

Lo Sr. Arnús va obsequiar ab un ápat de primera al seu jefe y amich Sr. Sagasta.

Molt bons plats, molt bons vins y gran alegria.

Segóns manifesta un telegrama, al alsarse de la taula: D. Práxades va exclamar:

—¡Que vengan ahora los conjurados!

Frasse profundament filosófica.

Perque es fama que sobre la taula no hi quedavan més que tres ó quatre rosegons y un pilot d'ossos.

Quan en Cassola va anar á Cartagena es fama que 'l govern va ferlo seguir per tres polissóns.

¡Tres polissóns al darrera

es una cosa que irrita!..

¡Tres polissóns! ¡Vaya un bullo li faria la levita!

Lo célebre Dr. Sardá y Salvany va llegir en l'Academia católica de Sabadell, un discurs basal en lo següent tema:

«Dèu Nostre Senyor es lo primer integrista.»

Una mica de lógica:

Es aixis que D. Ramón Nocedal es lo jefe dels integristas, ergo Dèu Nostre Senyor está baix la jefatura de don Ramón Nocedal.

¿No es aixis Dr. Sardá?

Un desafío original.

Los dos rivals eran amichs, sols que venint de una cassera van insultarse. Res ¡qüestió de genit!

Allá mateix va concertarse un desafío á escopeta á cinquanta passos de distancia.

Tot estava á punt. Los padrins donan las tres palmadas d'ordenansa, quan en aquell precis moment s'aixeca una llebra d'entremitj d'una mata. Los dos rivals sense donarse compte de la situació, giran l'escopeta sobre la llebra. Tots dos disparan al mateix temps. La llebra cau.

Y exclaman los padrins:

—Senyors l'honor está satisfet. Anem á menjarla al arrós.

Lo Ilustríssim D. Jaume se 'n ha anat á pendre las ayguas de Amelie les Bains.

No dupto que quan ell ho ha fet, será que 'ls metjes li haurán aconsellat.

Però D. Jaume, al seguir lo parer dels metjes, demostra—y permetim que li diga—una sensible falta de fe.

O sino fassa 'l favor de dirme: ¿de qué serveixen las miraculosas ayguas de Lourdes?

A la gloria del inmortal Espartero no li faltava més que las mossogadas del *Diari de Barcelona*.

¡Quina manera de insultarlo! ¡Quin fan, per deprimir la seva memoria!

La conducta del *Brusi* no té dibuix.

Aquí podém dir, parodiant una frasse célebre del gueto de la premsa:

—Afortunadamente el general Espartero era de primera clase.

S'acentua l'intenció dels mestres d'estudi que no cobran de tancar las escolas.

Si en realitat no cobran, obrarán com deuben.

Y mereixerán las nostras simpatias.

Perque, lo mateix que nosaltres, farán campana.

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Cons-tan-ti-no-pla.*

2. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo sublime en lo vulgar.*

3. ROMBO.—

M
P O R
P E R A S
M O R A T I N
R A T A S
S I S
N

4. GEROGLÍFICH.—*Per notas las solfas.*

ACTUALITATS.

Aquests senyors son aixís:
quan un es mort, mossegada.

Los remats d' aquest país
van a dá una passejada.

XARADA.

En lo carrer de total
hi ha una prima-tercera
que tenen un gros primera
que está sempre en lo portal;
a una noya molt bufona
qu' aquest día hi va passar
ab furia la va abordar
mossegantla a la hu-segona.

AMADEO.

ANAGRAMA.

En Magí's repenedeix
de ser tot, puig que sa dona,
per més qu' es total, pateix
de dur tot, y no serveix
per fer total gayre bona.

DEUDET DE REUS.

GEROGLIFICH
Qui Fa
I VIT
LL
FAICO
V

J. USON.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

No serveix res de lo que envian los ciutadans: J. Rossell Roig, Grotula Llargas, V. Vidal, May-menchis, J. de las figueras, P. S. Pou, O. Lluber, Joan Nadal, M. Nasbadi, Cap de cindria, Abel, J. Prats Nayach, T. Doy, Aprement torner, Diego, Niña Pincha, A. Birollia, A. C. Martí, Jaumet Maineu, A. Pedro, Pau Bufa, El Roset, Manelet y S. T. P.

S'insertará alguna cosa de lo que envian los ciutadans: V. André, J. Terri, J. H. Pésol-Pa, Quimet Mora, Aprement solista, Joseph, Pep y C., J. F. Jorsona, J. Alamaliv y Fandilleta.
Ciutadà J. Aguiló: No admetem traduccions del castellà.—Pau Pell: no té interès.—Amadeo: xarada va be.—Ego Sum: la seva esta be, pero es tan llarga! Neurém d'aprofitaria de tots modos.—M. Riusech: Rebut y gracias.—Pere Pau Pou: no marxa.—Mosca Diva: aprofitarem bastanta cosa.—Ramon Campodon: no perdi'l temps escribint aquestas artacs!—Marangi: no va la xarada.—J. F. Gavi-

res: ¡Molt bé! ¡Ole!—Artur Ricart (República Argentina): no serveix.—A. Llimoner: s'insertara tot.—Lluís Salvador: va be.—Marques d' Olorapelas: té moltes incorreccions.—Xeixa: lo dibuix no s'ha.—Un pelacanyas: esta plena de defectes.—J. Capdevi a (Mila): aquest assumpte es més propi dels tribunals que d' un periódich.—J. Munne (Cervelló): no té prou interès lo que 'ns diu.—Pepe Balallí (Vilafranca): Lo mateix li dich a vosté.—J. P. Igualada y J. P. (Palleja): la senmana que vé 'n parlarem: aquesta 'ns falta espay.

¡GRAN ÉXIT!

CANSONS DE LA FLAMARADA
per C. GUMÀ

Un elegantíssim tomo de 128 páginas, ab una cuberta ale-górica, a dos tintas

!!!UNA PESSETA!!!

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, principals lli-brerías, kioscos y a casa 'ls corresposals de La Campana y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 23.

Novas publicaciones de lujo

CUENTOS DE LA VORA DEL FOCH

PER

SERAFÍ PITARRA (FREDERICH SOLER)

OBRA ILUSTRADA AB ESMERO PER M. MOLINÉ

CONTINGUT DE LA OBRA: Pròlech del autor.—Dedicatorias.—Las fillas del rey moro.—L' enterro.—Las arracadas.—Lo bosch y 'l jardí.—Lo collaret del àngel.—La prometensa.—Los dos amors.—La creu del fossar.—Na Margalideta.—Tothom té una creu.—La ditxa y la gloria ó lo castell de Miramar.—La mare cegueta.—Los colors de l' aygua.—Las rosas blan-cas.—Lo comte y l' infant.—La font de las llàgrimas.—Los dos anells.—Las pedras del mo-nument.

CUENTOS DEL AVI

PER

SERAFÍ PITARRA (FREDERICH SOLER)

OBRA ILUSTRADA AB ESMERO PER M. MOLINÉ

CONTINGUT DE LA OBRA: Pròlech del autor.—La flor del taronger.—La nina y la rosella.—Lo més bonich d' ella.—La Sivelleta, la Rosa y la Cinta.—Tot bressantla.—La tomba de Na Ermesinda.—Las duas comtesas.—La mort de las flors.—Lo llas, la flor y la tarongina.—Las duas capsetas.—Les arbres del mas.—Los pescadors de perlas.—Las moras y 'ls es-barzers.—Los oficis d' en Peret.—Las onas.—La bonaventura.

Aquestas dos importants obras que avuy s' han posat a la venta, son impresas ab esmero en bon paper satinat y cada una forma un elegant tomo en octau, encuadernat ab una preciosa cuberta al cromo. Ab tot y aixó, cada obra val solsament

2 PESSETAS.

Se venen en totas las llibrerías, kioscos y corresposals: d' aquest periódich y 'ls de La Esquella de la Torratxa.